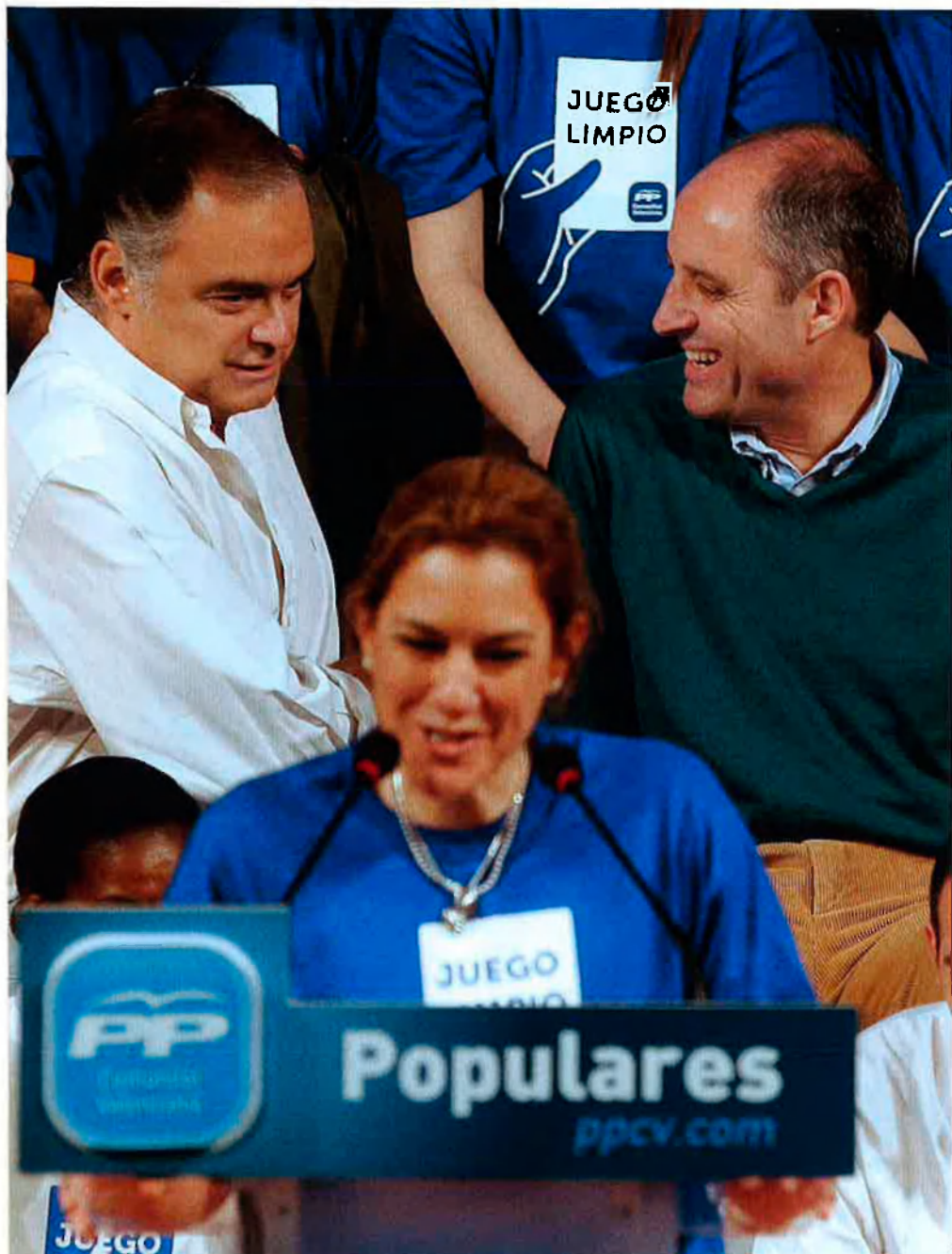

Camps prepara el testament

Paula Sánchez de León intervén a l'acte del PPCV "Juego Limpio", el propassat 30 de gener. Al darrere, el president Francisco Camps i el vice-secretari de comunicació del PP, Esteban González Pons.

Paula Sánchez de León, portaveu del Consell i titular de Justícia i Administracions Públiques, es perfila com l'hereua d'un Camps que no vol perdre influència. Els uneixen negocis i afeccions.

Ni Francisco Camps sembla John Lennon, ni Gerardo Camps evoca Ringo Starr, ni Esteban González Pons recorda Paul McCartney, però a València hi ha un The Cavern. És el bar El Agujero, ubicat al carrer de les Arts Gràfiques, prop de l'antiga facultat de Dret. Nascuts el 1962, el 1963 i el 1964, respectivament, els membres d'aquest trident dedicaven gairebé tantes hores a engolir teoria política –conservadora i liberal– com a l'estudi de la carrera en si. Sempre junts, reunits al mateix local, van fer-se famosos dins l'ambient universitari valencià de la primera meitat dels 80, quan Felipe González ja havia escollit entre marxisme o poder.

D'origen familiar benestant –els pares del primer Camps, nascuts a la pedania de Poble Nou, tenien una empresa d'autobusos; els del segon, un barceloní casat amb una benidormera, una altra de compra-venda d'automòbils; i el pare del tercer, de la ciutat València, era un reputat metge de pensament progressista–, en aquelles intenses jornades de debat ideològic ni tan sols somniaven que el 2003, dues dècades més tard, tots tres coincidirien al govern valencià: Paco com a president, Gerardo com a vice-president segon i conseller d'Economia i Hisenda, i Esteban, al capdavant de tres conselleries en quatre anys. El 2008 l'últim va emigrar a Madrid, potser per sempre.

Quan Paula Sánchez de León també es matricula en dret, el triumvirat ja ha acumulat moltes hores d'amistat. Nascuda el 1965, tan sols deu mesos més petita que González Pons, políticament passarà bastant desapercebuda. Molt bona estudiant, es llicencia, primer, i es doctora, després. L'apassiona la branca civil i esdevé deixeble avantatjada del catedràtic Vicente Montés Penadés, magistrat del Tribunal Suprem de l'òrbita del PSPV-PSOE.

Tot i no mantenir cap relació amb ells, Sánchez de León prové d'una destacada nissaga de la ciutat. El pare ha fet diners amb la botiga de roba de casa que té al bell mig de València. Un negoci familiar de què també s'ha beneficiat el seu únic oncle patern, propietari d'un edifici que

fit a amb els carrers de Sant Vicent Màrtir, dels Peixaters, de Jofrens i dels Drets. Avui en procés de rehabilitació, els qui van conèixer la mansió habitada parlen d'un saló sense fi i de cinc persones dedicades al servei dels Sánchez de León Cotoner, una per cada fill que van tenir.

En aquest privilegiat tram del llarguíssim carrer de Sant Vicent, als primers cent metres, coincideixen tres botigues amb cognoms no gaire estesos però amb un pes polític extraordinari: Camps, que ven guants blancs i de qualsevol altra mena; Cotino, tradicional i selecte local de roba masculina, i l'esmentada Sánchez de León, l'únic dels tres que ha abaixat la persiana –s'ha traslladat a tocar del Club de Tennis– i l'únic que realment tenia a veure amb la classe política autòctona. Curiosament, el president Camps ha trobat en la fidelitat de la consellera portaveu i titular de Justícia, Paula Sánchez de León, i en la fe del vice-president tercer i responsable d'Urbanisme i Medi Ambient, Juan Cotino, els dos ressorts que l'han protegit de la cascada Gürtel. Ironies dels mapes.

"Apunteu, senyor notari". Confirmat per Mariano Rajoy com a candidat per als comicis del 22 de maig però amb la daga al coll, Francisco Camps sap que el seu futur polític es compta en mesos, si no en setmanes. Fins el 18 d'abril no serà proposat formalment pel seu partit davant la junta electoral, que al seu torn no ratificarà les llistes fins el 25 del mateix mes. Si José Flors –el jutge del Tribunal Superior de Justícia que instrueix el *cas dels vestits*– duu Camps a judici abans d'aquella data, hipòtesi probable, qualsevol cosa podria succeir encara. La vista no se celebraria fins a la tardor, ben passades les eleccions, però la cridòria seria immediata, i amb ressò estatal.

El PPCV només ha imprès els cartells dels candidats municipals, de fet. Els de Camps no els pensen traure al carrer fins un mes abans dels comicis. No els preocupa gens que el PSPV-PSOE ja n'exhibesca pertot, ni tampoc la contradicció de publicitar els líders locals però no l'autonòmic. Com a conseqüència d'això, és clar, suren dubtes diversos, com ara que Rajoy forçaria un relleu precipitat de Camps si Flors, en plena precampanya, comunica que el jutjaran.

Supere o no el fatídic 25 d'abril –una altra ironia de la història–, Camps aspira

Si Camps pot tutelar la seua successió, Sánchez de León tindrà moltes opcions

a tutelar la seua successió, tal com va fer Eduardo Zaplana l'any 2002. Se sent un iogurt encetat, en ple procés de descomposició, i més enllà del regust que l'legarà un cop esgotat, vol sentir-se útil i decisiu. Respectat.

Una altra cosa serà que Rajoy, fart com està del president valencià, li ho permeta. El galleg va sondejar Rita Barberà i Gerardo Camps per a rellevar-lo ja fa mesos, però ambdós li van dir que no. La primera, perquè l'alcaldia de València omple la seua ambició, i el segon, amb problemes de salut crònics, es negava a dur al clot l'amiguíssim d'El Agujero,

Rajoy encara no descarta un relleu precipitat de Camps abans del 25 d'abril

que ha confiat en ell com a vice-president les dues legislatures que és al capdavant del Consell. És molt poc probable que cap dels dos canvie d'opinió en el futur.

Amb tot, a Madrid també agraden molt dos segons plats: Alberto Fabra i Sonia Castedo, alcaldes de Castelló de la Plana i d'Alacant, respectivament. El primer –de tarannà moderat– tindria a favor les tres direccions provincials, i la segona –detestada pels zaplanistes–, el fet de ser considerada un clon de Barberà en jove. Si el president del PP persuadeix els barons provincials que el desgast de Camps l'inhabilita per a guiar el seu propi relleu, Fabra en seria el substitut.

Ara bé, si el campisme s'atrinxera i es fa fort, Sánchez de León tindrà possibilitats serioses d'esdevenir la futura líder. No té carisma ni pes orgànic, però és l'ullet dret del cap del Consell, a recer del qual ha crescut políticament de debò. No sovintejava El Agujero, és cert, però justament ací hi ha el seu punt a favor. Camps no desitja que Gonzalez Pons el relleve, i aquest, que se'n mor de ganes, no vol entrar en disputes públiques i espera un ministeri de volada. Pons sap, a més, que no és ben vist en segments amplis del PPCV: per massa liberal, per massa frívol i perquè molts hi perceben un costat fosc que podria esclatar en qualsevol moment.

Com de casa. Francisco Camps i Isabel Bas viuen a 200 metres escassos d'on hi havia la cèntrica botiga Sanchez de León, avui enrunada. L'alta societat valenciana hi comprava roba de casa de qualitat; els primers edredons nòrdics venuts a València, per exemple. Malgrat la proximitat física i la coincidència universitària, Camps no va conèixer Paula, la mitjana de les tres filles del matrimoni Sánchez de León Guardiola, fins que la seua esposa li la presentà. Els Bas són socis històrics de l'elitista Club de Tennis de València, com també els Sanchez de León. Camps, en canvi, té força menys

pedigrí: no va freqüentar-lo fins que no es casà.

Paula Sánchez de León no entra en política amb Camps, perquè ho ha fet abans i amb una iniciadora de luxe, Marcela Miró. Consellera de Cultura, Educació i Ciència del 1996 al 1997 –un interregne de nou mesos enmig de les etapes de Ferran Villalonga i Francisco Camps al departament–, responsable de Benestar Social des d'aleshores fins al 1999 i presidenta de les Corts els quatre anys següents, Miró sempre va comptar amb ella com a cap de gabinet.

Es l'any 2003, quan Camps s'estrena com a president, que Sánchez de León a poc a poc abandona l'ombra i s'acosta als focus, ara sí sota el padrinatge del cap de l'executiu. Les partides de pàdel i de tennis, les vivències universitàries, el pas per la Conselleria de Cultura i l'amistat amb Isabel Bas fan que Camps valore encara més la feina silenciosa però molt efectiva de Sanchez de León.

Abans de passar a formar part de l'estructura de la Generalitat, de fet, s'havia doctorat en dret –sota el mestratge del catedràtic Montés i amb un tribunal presidit pel sever Luis Díez-Picazo Ponce de León– amb la tesi "Los intereses de demora en las deudas pecuniarias", títol premonitori de l'asfíxia econòmica que ella mateixa viurà al